

I
I
I
I
I
I
I
I

S S S
S S S
S S S
S S S
S S S

K K
K K
K K
K K
K K
K K
K K

3 3 3
3 3
3 3
3 3
3 3 3 ::

R R R R
R R R
R R R R
R R
R R
R R
R R R R
E E E E E
E E E E E
E E E E E
E E E E E

V V V
V V V
V V V
V V V
V V V
V V V

I
I
I
I
I
I
I ::

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

Božič. Ob tej besedi nas prešine nekaj neizrečenega, nekaj velikega; začutimo pravzaprav neko tiho domačnost velike kmečke izbe, v kateri diši po pravkar pečenem kruhu. In ta tiha domačnost izhaja iz čisto preprostega dogodka. Prinaša nam jo novorojeno božje Dete.

Ko bomo na polnočnico stali v cerkvi ob jaslicah, bomo morda sredi modernega ritma življenja zapadli neki sentimentalni ljubezni, ki jo bomo čutili do Novorojenega. Pravzaprav ne bi smela biti ta ljubezen zgolj sentimentalna in ne bi smela imeti preveč opraviti z lučkami na jaslicah ali božičnim drevesom. Toda ali ni že to uspeh, da se vsaj enkrat na leto zamislimo in poglobimo ob božični skrivnosti, da zopet postanemo veliki otroci; da vsaj enkrat pozabimo na nesmiselno pehanje za časom, skratka na vso našo cloveško

ničemurnost. Da, naslednji dan smo že spet isti kot prej; zopet se nosimo okoli s hladnim obrazom in ciničnim nasmeškom. Gotovo pa bodo vsaj včasih zopet nastopili trenutki, ko bomo zopet želeli iskati božično dobroto; čeprav bomo morda iskali samo tiste lepe trenutke tihe domačnosti, ki nam jo v vsakdanjem življenju tako manjka, bomo pravzaprav nevede iskali Njega samega, ki je sam vsa in popolna Dobrota.

Ob tem prazniku tihe domačnosti vam vsem želimo, da bi doživeli to božjo Dobroto, ki prihaja k nam vsako leto v tako obilni meri, v novem letu pa, da bi vsi pripomogli tej Dobroti, da bi zmagala nad sovraštvom, katerega je na svetu še vedno preveč!

U r e d n i š t v o

Č I S T O N A V A D E N K R I Ž

Črna umazanost sivega asfalta. Ob pločnikih in ob cesti kupi snega, kot da bi se vrstile dolge vrste izkopanih grobov.

Med težo sivine decembrskega jutra se je pomikala kolona ljudi, ki je hitela po opravkih. Ob robu pločnika, tik ob dolgi gomili snega je krevsal mlad študent, ki se je pripravljaj na bližnje izpite. Ze navsezgodaj ga je gnalo, da jo je mahnil po mestu. Upal je, da bo potem laže študiral! Gledal je v tla in stopical na drobno, prav po stopinjah nekega mladega dekleta, ki mu je z zvoki visokih pet vzbu- jala občutek na vožnjo v počasnem potniškem vlaku.

Menadoma je med gozdom nog pred seboj uzrl nekaj svetlečega. Takoj je pomislil, da je gotovo kakšen dinar in da bo z njim lahko plačal vsaj polovico "ta malega" Ramazzotija. Sklonil se je med ves gibajoči gozd nog in pobral tisto svetlečo stvar. A vid, ga je tokrat prevaral; ni našel denarja, ampak čisto navaden križ. Spomnil se je, da je nekoč videl tako podobno stvar pri stari mami. Od tedaj pa, ko mu je umrla, sploh ni več mislil, da bo še kdaj imel opravi- tati s križem. No, in sedaj je pred njim. Prekladal ga je iz žepa v žep, nekaj časa je celo mislil, da bi ga zopet odvrigel, a nato je pozabil nanj.

Zopet se ga je spomnil, ko je iskal po žepu ključe svoje sobe. Misleč, da je zagrabil ključ, ga je privlekel na dan, nato pa ga je položil v sobi na mizo poleg učbenika filozofije.

Ko je bil zvečer na tem, da zaspi, se je s sosedovega stanovanja zaslišalo jokanje najhnega otroka. V trenutku se je spomnil na svoja otroška leta, ki jih je preživel pri

stari mami. Spomnil se je, da mu je nekoč pripovedovala o nekem majhnem otroku, ki se je rodil tam daleč v Palestini. Spomnil se je njene vere v tega otroka, ki je baje živel zato, da bi odrešil ljudi. In nenadoma je našel povezavo med tem majhnim otrokom in križem, ki ga je našel. Spoznal je, da je to pravzaprav isti človek, le enkrat na začetku, drugič na koncu življenjske poti.

Ozrl se je na mizo. V mesečini, ki je lila skozi okno, se je križ bleščal še lepše kakor takrat, ko ga je našel. Občutil je neko olajšanje ob pogledu nanj. In ob podobi križa se je po tolikih letih zavedel, kako je s staro mamo zahajal v cerkev. Spomnil se je tudi, da sta vsako leto praznovala Njegovo rojstvo. Odločil se je, kaj bo storil!

Na božično noč je stal v cerkvi pri jaslicah. Nevede sta mu po licu spolzeli dve solzi, ki sta z njegove duše obrisali prah preteklih let. Majhen otrok poleg njega pa se je zaupno sklonil k mami in vprašal: "Mami, zakaj pa ta "stlic" joče?" "Zato, ker ima rad Jezuščka!"

Miran

R E S I T E L J

V mirni noči tavam,
ne vem kod
me pelje
zapuščena gaz,
le svetla zvezda
sveti tam,
odkoder prihaja
snežni orkan,
ki se zaganja
vama -

samotnega popotnika.

Začutim,

da nisem sam.

Pred sabo slišiš korake,

ki, vem,

me varujejo

vetra.

Rad bi te pozdravil,

toda kdo si?

Ze čutim tvoje tople dlani,

vendar si svojih ne upam podati.

Vsaj ime mi povej,

da bi te poklical

in kaj povprašal.

Toda kam me pelješ,

kar vlečeš me za seboj.

Tih je,

tudi meni se ustnice umirijo

omenijo.

Od daleč se zasliši

skrivnosten

odrešilen krik gloriije.

Neznavec je izginil

namesto njega zagledam

na nebu

svetlo luč,

ki se sklanja

nad raztrganim,

a vendar

toliko iskanim

hlevčkom.

J

e

z

o

S V E T I V E Č E R P R I N A S

Pri nas vsako leto že nekaj dni pred božičem napravimo jaslice. Toda hlevček, ki je pripravljen za malega Jezuščka, je do polnočnice še prazen. Jezuščka, Marijo in Jožefa postavimo šele na sveti večer.

Večer, pred božičem se vsa družina zbere skupaj. Nato oče vzame pripravljeno kadilo in blagoslovljeno vodo ter gre blagoslavljalat polja in hišo. Med potjo moli naprej veseli del rožnega venca, mi pa odgovarjamo. Pokadimo in pokropimo tudi živino. Nazadnje gremo še v sobo, kjer so jaslice in tam zmolimo še ostali del rožnega venca.

Po večerji polni veselja čakamo na polnočnico. Med tem časom seveda ne spimo, ampak beremo kako nabožno knjigo ter poslušamo lepe božične pesmi. Nazadnje se odpravimo k polnočnici, seveda ob veselem migetanju bakel.

V cerkvi se zberemo okrog jaslic, ki so zelo lepe in zelo velike, saj zavzemajo cel stranski oltar. Tudi cerkev je primerno okrašena, saj je vendar božič eden največjih praznikov v letu.

Tudi mi se moramo na božič temeljito pripraviti, predvsem notranje. V to nas uvede adventni čas.

K polnočnici pride veliko ljudi, kajti vsak hoče počastiti novorojenega Zveličarja.

Po končani slovesnosti se vračamo domov polni veselja, radosti in božjega duha. Tudi sedaj se na vse strani svetijo baklje.

L J U B E Z E N

J E

O B L E D E L A

"Odhajala si! In gledal sem te v hrbet. Zelel sem si spet ljubezni, a ti si odhajala! Zelel sem si, da bi bil spet ljubljen, vendar me je obhajalo čudno spoznanje: vedel sem, da te ne bom videl nikoli več. Morda bom še kdaj slišal o tebi - morda! Toda vedi, ljubil sem te bolj kot drugi. Zatržno vem, da sva se ločila in te ne bom več videl. Kdo je kriv tega? Jaz? Ti? Ne! Nobeden od naju, ampak usoda, ki naju je ločila. Obrnila si se in mi pomahala z roko v pozdrav. Nemo sem gledal za teboj in po obrazu sta mi zdrknili dve solzi. Kako lepo bi bilo, če bi bila skupaj! A ti si morala iti in jaz sem ostal sam in v dnu duše sem klebdan, ko sem zvedel, da me bodo dodeli očetu in ne tebi. Sem jaz kriv za to? Vem samo, da nisva midva kriva za to ločitev, ampak prekleta, stokrat prekleta pijača. Sodnik je takrat, ko vaju je ločil, rekel: "Sedaj ste prosti!" Se še spominjaš? Da smo bili prosti? Ne, šele takrat se je začel pekel! Takrat sem zvedel, da bom potreboval ljubezni, ki pa mi je ne bo mogel dati nihče. Tudi sedaj oče pije! Sedim za mizo in ti pišem, medtem ko on leži na tleh v kotu in smrči. Pijan je! Se spominjaš, kako smo bili srečni, ko sem bil še otrok in smo hodili v gore. Potem pa je začel piti, piti... Pozneje nisi mogla več vzdržati in sta se ločila. Sodnika ni brigalo, kaj bo z menoj! Izpolnil je le obrazec na poli pred seboj in zadeva je bila urejena. Za vaju! Ne zame! Zame se je šele pričelo. Na peronu si me poljubila za slovo, ko si zaslišala, da odpelje vlak v Nemčijo čez pet minut. Jokala si! Jaz sem le gledal, gledal...

Tisti dan sem se iz otroka spremenil v fanta. Gledal sem za vlakom in jokal. Bilo mi je hudo, ker sem spoznal, kaj naredi pijača. Namesto ljubezni je ostalo sovraštvo. Čeprav si odšla, te ljubim in si želim, da bi te vsaj še enkrat videl. Novo leto prihaja! V novem letu ti želim vse dobro in prosim te, spomni se name. Ljubim te in res vse najlepše v novem letu ti želi tvoj sin Stane."

Stane je končal pismo in po obrazu mu je tekla drobna solza in padla na besedo "ljubim". Na mah je črnilo zbledelo in sproletela ga je temna slutnja: kaj če je tudi mamina ljubezen zbledela, splahnela? Ne, v to ni hotel verovati, čeprav bi bilo to res! Dvakrat je prepognil list papirja in se šele tedaj zavedal groznega dejstva: materinega naslova ni vedel...

Z u t a

B a l a d a

Zaprl sem oči
pred bleščečo svetlobo
dogorevajoče sveče,
ki je v senci reflektorjev
skoraj ni bilo opaziti.

Potem se je zgodilo
in sveča je ostala sama.

Prisilila
me je, da sem
padel na kolena
pred skrivnostjo
božične noči.

Ivan Lov.

N o č

Gledal sem plamene v
 snegu, ki so parali
 zvezdnato noč.

Rekli so,
 da je božič.

Spraševal sem se,
 pa mi niso povedali.

V objemu
 belega hrepenenja

sem sanjal,

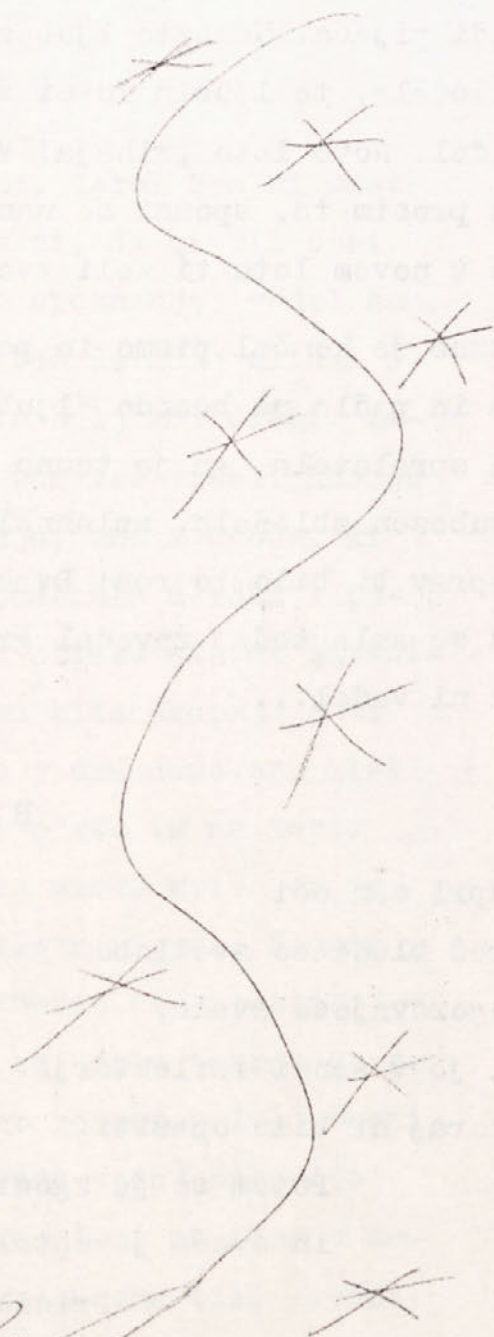
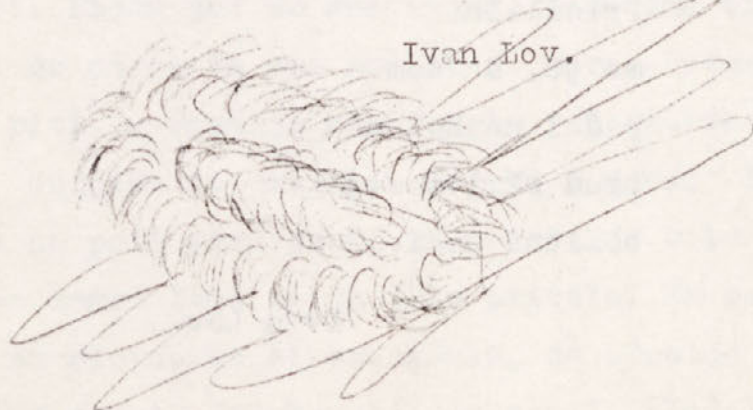
da je morda
 ta večer drugačen
 od drugih noči.

Res je bil,
 toda plamenice
 so ugašale.

Šla je mimo -
 brez plamena.

Verjel sem
 njenemu nasmehu,
 da se bo rodil
 tudi zame.

Ivan Lov.

C a v a l e r i a R u s t i c a n a

M a s c a g n i

G l u m a č i

L e o n c a v a l l o

Osmega decembra, praznik Brezmadežne smo letos v našem semenišču preživali na prav poseben način.

Ze nekaj dni prej smo zvedeli, da bomo šli v Ljubljano na razstavo gotške plastike in v opero. To novico so nekateri z veseljem sprejeli, drugi pa z negotovanjem, ki je posledica nezanimanja ali pa praznih žepov. Končno so se tudi ti morali sprijazniti z dejstvom, da gremo vsi.

Tako smo tisto soboto dopoldne študirali (naj bi), nato pa smo se okrog poldne odpravili s posebnim avtobusom proti naši metropoli. Vzdušje v avtobusu je bilo prav zanimivo - peli smo razne pesmi, se kratkočasili z zgodbicami in tako v kratkem času prispeli na cilj.

Takoj smo šli v Narodno galerijo, kjer ^{nas} je vodič, prijazna in gostobesedna gospa, povedla po razstavnih prostorih. Ogleдали smo si vse najlepše gotške stvaritve na Slovenskem. Iz te razstave se je dalo razumeti, da je bila gotika pri nas razmeroma slabo zastopana, predvsem plastika, malo boljše je bilo v arhitekturi.

Nato so šli prvošolci v Narodno univerzitetno knjižnico, ostali pa smo imeli čas, da smo si lahko ogledali mesto ali pa kako drugače preživali popoldne.

Zvečer smo šli v opero. Prva opera, ki smo jo poslušali in gledali, je bila Cavaleria Rusticana. Igrana je bila res odlično, tudi glasba je ustrezala južnoitalijanskemu

Živahnemu temperamentu. Druga opera Glumači je bila prav tako na isti višini kot prva, je pa na prisotnih pustila slabši vtis. Zakaj? Prva opera se dogaja med meščani, druga pa je prenešana na vas med kmote. Druga se konča bolj tragično kot prva, saj sta v njej mrtvi kar dve osebi, medtem ko je bila v prvi operi le ena. Pri Glumačih je treba omeniti še neko zanimivost - to je "igra v igri". Komedijska, ki jo igra potujoče gledališče (Commedia dell'arte), je tesno povezana z osebnim življenjem igralcev, da vodja gledališča, potem ko ubije ženo in njenega ljubimca, reče presenečenim gledalcem le: "Komedijska je končana."

Iz Ljubljane smo se vračali duševno obogateni, saj smo si ogledali del slovenske preteklosti in uživali ob prijetnih glasovih naših opernih pevcev in orkestra.

Ivan Lov.

Ž I V E J A S L I C E

Rdeč avto se je ustavil pred zdravstvenim domom in izstopilo je prikupno dvaindvajsetletno dekle. Se zadnjič se je sklonila v avto, vzela torbico in zaprla vrata.

"Moram iti. Ko bom prost pridem in te počakam. Ne boj se. Pa dobro opravi!" se je slišal glas fanta, ki je kmalu zatem odpeljal naprej. Zalostno je gledala in ko se je skrila za ovinkom, se je mirno obrnila in odšla proti velikim vratom zdravstvenega doma.

Potrkala je in vstopila. Čakalnica je bila polna mladih deklet. Ob turobnem vzdušju jo je stisnilo pri srcu in začutila je neznansko bolečino. Nagnila se je na zid ter čakala.

"Zakaj sem prišla?" se je vpraševala in se zamislila...
 ...Sprehajala se je ob reki, ki se je enakomerno zaganjala ob kamenju proti svojemu izlivu. Nenadoma je zaslišala svoje ime. Ozrla se je in zagledala Matjaža. Hodila sta na isto fakulteto. Večkrat sta se že srečala, toda prišlo je le do pozdrava in bežnega nasmeha. Sedaj ji je šel naproti s počasnimi in privlačnimi koraki. Priznati si je morala, da ji je všeč in da si ga je že večkrat predstavljala ob sebi kot življenjskega sopotnika. Domenila sta se, da bosta drugo jutro skupaj odšla na predavanje. In tako se je ponavljalo.

Ob majskih praznikih sta odšla na izlet v naravo. Pomladno cvetje ju je opajalo in v globoki ljubezni sta bila eno...

"Matjaž," je tiho poklicala nekega jutra, ko sta šla na predavanje, "nisva več sama!" je težko izdahnila.

Vprašujoče jo je pogledal in čez čas rekel:

"Vse bi bilo prav, ko bi le bila pri svojem kruhu. Tako pa sama vidiš, da iz tega ne bo nič."

"Kako nič?" je začudeno vprašala.

"Morala boš k zdravniku, da se ga odrešiš!"

Po kratkem molku ga je Marjanca ljubeznivo pogledala:

"Kaj me ne ljubiš več?"

Matjaž jo je stisnil k sebi in ji šepetal:

"Ne govori tega, kaj se ne spominjaš najinih dni, kako so bili lepi in sedaj naj bi na vse to pozabila? Če hočeš se takoj poročiva. Moji starši te imajo radi in mislin, da tudi tvoji ne bi bili proti. Toda otroka, sama veš, da ga ne moreva imeti."

Tiho je prikimala in nadaljevala sta pot. Cutila je, da se ji nekaj upira...

Starši so privolili v poroko in srečno sta pričela novo življenjsko pot. Vendar življenje ni potekalo, kot sta si ga načrtala, zato se je marsikaj med njima začelo krhati. Ker je Marjanca vedno bolj odlagala čas, ko bo morala k zdravniku, je postajal Matjaž čedalje bolj nasajen in včasih ga je pripeljalo celo do prepira. Vedno se je spraševala, zakaj mora to storiti, zakaj...?

"Vodušek Marjanca!" je zaslišala med premišljevanjem. Stresla se je in odšla proti ordinaciji. Obstala je pred vrati in še zadnjič pomislila.

"N E !" je reklo v njej in obrnila se je ter zbežala iz čakalnice...

Ležala je v postelji in ob njej je sedela ljubeča mati, ki jo je tolažila in blažila bolečine. Matjaž je nemirno čakal v sosednji sobi in si mislil:

"Kako grdo sem ravnal z njo ves ta čas in vdano je to prenašala, kljub temu, da je vedela, kaj jo čaka. Uboga moja mala..."

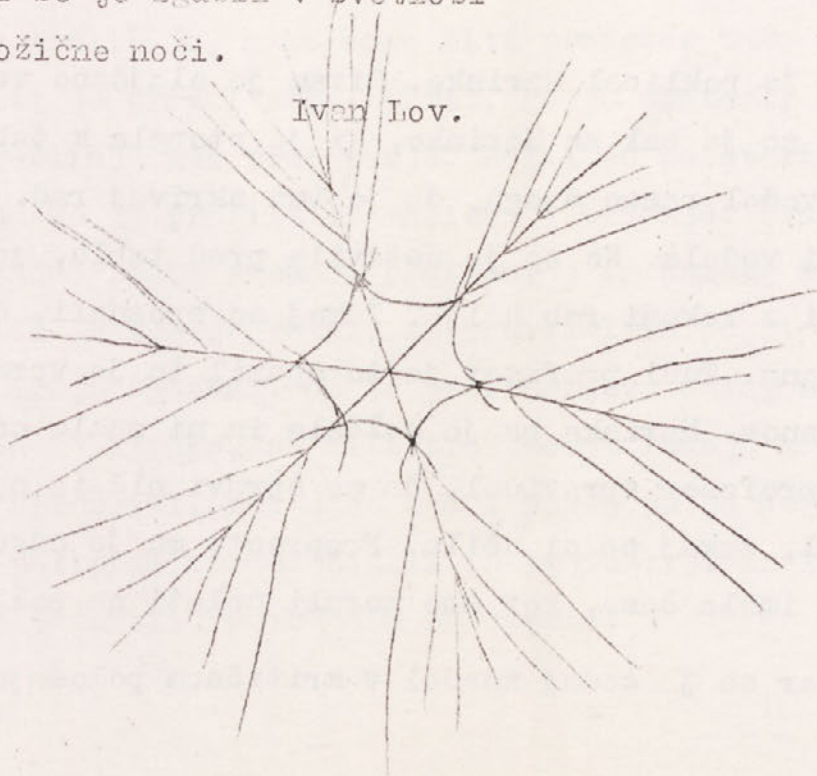
Marjanci so se bolečine povrnilo, tokrat še hujše. Že je zajokalo ljubko dete. Kljub svoji izmučenosti je na Marjančinem licu zaigral srečen nasmeh. Vstopil je Matjaž in pohitel ter poljubil mlado mamico in privil svojega pravkar rojenega sina. V bližnji cerkvi je zadonela glorijska. V božični noči jima je Bog prinesel srečo, ki sta jo toliko časa iskala. Dal jima je žive jaslice.

Gledala sta se in oči so jima povedale vse. Bila sta istih misli in želela sta le to, da bi žive jaslice vedno živela.

S N E Ž I N K A

Padla je drobna snežinka
na moje vroče čelo
in se
stopila
v kapljo,
ki je spolzela
preko hrepenečega
mostu v oko
in postala
velika solza.
Nihče je
ni obrisal.
Padla,
padla je
na ovenel
cvet moje sreče,
ki se je zgubil v svetlobi
božične noči.

Ivan Lov.

Nikoli mu ni bilo tako hudo kot takrat. Zjutraj so imeli šolo in takrat se je v njem nekaj porušilo, nekaj se je prelomilo. Šel je v cerkev, da bi trezno premislil vse dneve dogodka.

V šolo je prišel ves vesel. Usedel se je za klop in ponavljal zadnjo snov ter čakal na profesorja. Le - ta je prišel in se malomarno usedel za kateder. Vsi so vedeli, da bo spraševanje in vsak je gledal v klop predse kot obtoženec, ki ve, da mu ne uide električni stol. Profesorju se ni mudilo; Počasi je odprl dnevnik in zapisal vanj neke podatke. Zgledalo je, kot da je vesel, da lahko muči razred s tem dolgim in počasnim opravljanjem. Vsi so strmeli v tla. Končno je odprl redovalnico in takrat so pričela srce dijakov hitreje utripati. Zaprl je redovalnico in se neumno zarežal. Dijaki niso videli v njem človeka, ampak psa!

Končno je poklical Marinko. Miran je olajšano vzdihnil, vendar se je bal za Marinko, ki je stopala k tabli. Nihče ni vedel razen njega, da jo ima skrivaj rad. Tudi ona tega ni vedela. Ko se je ustavila pred tablo, je pričela mečkati z rokami rob halje. Takoj so spoznali, da ni pripravljena. Tudi profesor je to opazil in je vprašal neko lahko snov. Marinka pa je molčala in ni znala odgovoriti. Ko je profesor sprevidel, da ne spravi nič iz nje, jo je vprašal, zakaj se ni učila. Preprosto mu je odgovorila: "Nisem imela časa, ker smo morali delati na polju."

Profesor se je sedaj znašel v kritičnem položaju. Kaj naj

reče? Naj ji da nezadostno? Če ji ne bo dal enojke, se bodo v razredu oglasili drugi in "ugotovili", da uganja diskriminacijo. Profesor je bil ujet. Po srcu je bil dober človek, vendar si ni mogel pomagati v takem slučaju. Na tihem je klel dan, ko se je odločil za profesorski poklic. Nazadnje ji je pritisnil enojko. Zopet je zmagal paragraf, ki je sestavljen iz črk in ne iz besed, ki jih piše življenje. Marinka je odšla proti klopi in takrat je pričel Miran razmišljati. Ni mu bilo vseeno, ali vidi Marinko žalostno ali veselo, in takrat so ji tekle po licu. Spraševal se je, kako ji more profesor dati nezadostno oceno, kljub temu, da je živela v zelo težkih razmerah. Njen oče je bil pijanec in morali sta delati le Marinka in njena mama. Ali ni tudi profesor človek in bi lahko to razumel, če bi le hotel? Tako je razmišljal in si ni vedel odgovoriti. Pred seboj je videl v profesorju še vedno psa, ki laja in grize ter nato odide iz razreda.

Zdaj je bil v vsej svoji nemoči v cerkvi pred tabernaklijem. Ni molil, le mislil je, kako more biti profesor tako brezvesten. Moliti je pričel šele takrat, ko je spoznal, da v mislih že preklinja vse profesorje. Molil je po starih obrazcih. Polagoma se je prelila ta molitev v prošnjo. Prosil je, da bi končno lahko razumel profesorje in samega sebe. Dolgo je molil. Potem je vstal, se pokrižal in odšel v mrak. Ko je odhajal, je spoznal, da je profesorjeva strogost le narejena. Pod to krinko, so bili profesorji ljudje kot on. Zaman se je spraševal, zakaj je tako. Nekaj pa je le zagotovo vedel: potrpeti morajo dijaki in profesorji in le tako se bodo razumeli. Morda jim bo uspelo!

Z u t a

Š O L A

Že, ko se je rodil, so se pričeli dreti nanj!

Š o l a !

Učiti se mora, samo učiti!

Š o l a !

Učiti se mora!

Š o l a !

Učil naj bi se!

Š o l a !

Učenje mu postaja odveč!

Zavrgel jo je!

Koga?

Š o l o !

In to samo zaradi nekoga človeka,
ki se je neprestano drl nad njim!

Š o l a !

Sklenil se mu je upreti!

Ni mu uspelo!

Višji vedno zmaga!

Zakaj?

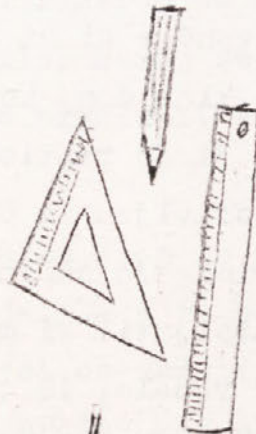
Ker je že dal šolo skozi!

In zato, ker je bil na višjem mestu!

Spet se bo pričel učiti!

Zakaj?

Zato, da bo kljuboval tistemu, ki se neprestano
dere nanj, da se ni učil!

L I F E - E X P R E S S

Nezaupno zrem
 lesketajočo se modrino
 mlade noči
 in,
 z žalostno solzo
 na utrujenih očeh
 gledam na tiste
 lepe trenutke,
 ki so tekli v nič.
 Z bojaznijo
 se spominjam prihodnosti,
 ki vesela divja v
 moj objem.

Ivan Lov.

P E R P E T U U M M O B I L E

Sovražim svetle dneve,
 ki se s hinavsko
 senco
 poldneva
 zažirajo vame
 in jim na repu
 migljajo zvezde,
 ki jih morda ni več.

Da.

Ugašajo.

Ni jih več.

Pač pa se izza
 temnega oblaka
 potuhnjeno dviga
 zadnji krajec,
 v tem trenutku - pogumne lune.

I v a n L o v .

K r i s t u s K r a l j i n s r e č a n j e
s s t a r š i

Na letošnji semeniški hišni praznik nikakor ne smemo pozabiti. 25. novembra je bil praznik Kristusa Kralja, katere-
mu je posvečena naša kapela in tako celo semenišče. Na na-
svet novega rektorja, smo za ta dan pripravili tudi sreča-
nje s starši, oziroma s sorodniki semeniščnikov.

Po maši, pri kateri je zelo lepo pel semeniški zbor, smo
srečanje nadaljevali z akademijo. Mašo je vodil škof Lenič,
ki je imel med mašo tudi nagovor. Na akademiji pa je omenil
krizo duhovniških poklicev, vendar je bil glede prihodno-
sti optimist. Za njim sta nastopila še profesor matematike,
g. Sporn in profesor angleščine ter francoščine, g. Zupet.
Prvi je spregovoril o pomenu izkustvenih znanosti pri obli-
kovanju in miselnosti in osebnosti današnjega človeka, dru-
gi pa o pomembnosti obvladavanja tujih jezikov, kar je izredno
pomembno za nas Slovence kot majhen narod. Tudi dijaki so
nastopili in podali nekaj svojih misli: kaj smo sprejeli od
družine, kaj pričakujemo od družine in kaj smo dolžni dru-
žini. Posebno zanimiv in svojstven je bil poleg tega tudi
razgovor g. rektorja s starši. Ti so povedali, da se za po-
klic svojih otrok ne trudijo toliko s prigovarjanjem, ampak
prvenstveno z molitvijo in samoodpovedjo. Povedali so tudi,
kakšen naj bi bil bodoči duhovnik, njegov odnos do vere in
ljudi. Da je bila akademija čimbolj pestra in živahna, je
poskrbel semeniški zbor pod vodstvom dr. Antona Požarja,
ki je zelo lepo zapel nekaj pesmi. Izkazal se je tudi naš
ansambel Semaforji, tako da je bilo vzdušje res odlično.
Po kosilu, ki je trajalo precej časa - po kvaliteti ni bilo

slabo - so se starši veselili poslovili z zavestjo, da za njihove sinove res nekdo skrbi.

Kakor se je g. rektor izrazil, je imelo to srečanje velik pomen, ker se v našem semenišču preusmerja način vzgoje. Prehajamo na bolj odprti tip semenišča, kjer se zelo povdaja sodelovanje s starši, veliko pa se gradi tudi na zaupanju do samih fantov. To v nas vzbuja ponos, zato po svojih skromnih močeh skušamo vodstvu pomagati.

Ivan Lov.

B A R B A R I

Veselo smo Slovenci vsi živeli
in kneze in postave si volili,
medico, ol smo sami si točili -
tedaj smo pesem svojo si zapeli.

Poznani smo po svoji pesmi glasni,
a s svojim so prihodom ti barbari,
zatreti pesem hteli nam Vandali.
Slovenec poj! Nikar mi ne ugasni!

Še danes mi poskušajo pesjani,
ki matere slovenske so sinovi
in mislijo, da višji so zakoni -
Nam kratijo svobodo ti neznani.

Posnemajo barbare tisočletne,
(ki z zemlje so izginili obličja)
in menijo, da svetla njih obličja,
napravijo celo nad vse jih fletne.

Starejši dve ali tri so leta oni,
ki delajo se tukaj gospodarje.

Si uha zamaše, ko jim povdarja
gospod prefekt naš o bontoni.

Vendar lahko priznamo, da smo srečni,
ker takih navsezadnje je še malo -
še tem zdaj tu popravljajo moralo,
želimo vsem jim, da bili bi srečni.

Lupus Hrabroslav

Š t u d i j s k a e k s k u r z i j a v e l e k t r a r n o P l a v e

Pri urah fizike in matematike so včasih prav zanimive de-
bate. Dijaki postavljajo profesorju raznovrstna vprašanja,
vsemogoče predloge in pripombe, profesor pa potrpežljivo
poslušča in, ker smo večkrat sitni, tudi odgovarja. V eni
izmed takih ur je padla pripomba, da bi šli v elektrarno.
Profesor pa, ki se zvesto drži "načela" - da ne boste rekli,
da nikoli nikamor ne gremo - si ni pustil dvakrat reči in
se je hitro podvizal. Vodstvo Soških elektrarn je ogled
elektrarne Plave dovolilo.

Kmalu je prišla težko pričakovana sredo. Po enournom poto-
vanju z avtobusom in nekaj minutni peš hoji, smo stali pred
elektrarno. Profesor je opravil še zadnje obveznosti, pre-
den smo se s prijaznim voditeljem Marjanom odpravili v
"podzemlje"; le-ta nas je takoj seznanil s kopico podatkov.

Elektrarno so začeli graditi leta 1938, po dveh letih pa je
že obratovala. Ima dva agregata, ki delata z močjo 11 - 16
MW. Zaradi šumenja, nisem dobro čul razlage, zato lahko
ustrežem le z nekaj osnovnimi podatki. Turbini sta Kaplano-

vi. 22 vodilnih lopatic usmerja vodo na tekač, ki ima pet loput. Da turbini lahko obratujeta, mora biti prostorninski tok vode za obe skupaj $72 \text{ m}^3/\text{sek}$, ena pa potrebuje $41 \text{ m}^3/\text{sek}$. Voda prihaja iz zbirališča Ajba, ki je oddaljeno od elektrarne 6 km, ima pa je 1m padca. Cev, po kateri teče voda na turbino, je elipsaste oblike s polosema $6 \times 5 \text{ m}$. Turbina dela s krožno frekvenco 300 obr/min. Vsi ležaji turbine so v olju, sam agregat plava na tanki plasti olja ter se segreje do kakih 40°C . Mazanje se je včasih vršilo vsaki dve uri in sicer ročno, danes pa je avtomatizirano. Iz hrupne strojnice smo prišli v "komandni modul" elektrarne. Ta se nahaja na vzvišenem mestu, kjer ima tehnik pogled na osrčje elektrarne. V tem prostoru smo imeli občutek, kot da se nahajamo v vesoljskem centru. Videli smo kupe naprav, ki vodijo, merijo in usmerjajo dogajanje v elektrarni. Tu so tudi telefoni, ki preko omrežja povezujejo elektrarno z ostalim svetom. Elektrarna polni šest daljnovodov in je poleg Dobljarja zelo pomembna za Primorsko. Ob zaželenih terminih pa izvažata del električne energije tudi v Italijo. Veliko elektrarno so vodili le štirje: dva v "strojnem modulu", dva pa v "komandnem modulu"!

Po več kot eno in pol urnem križarjenju, smo spet prišli na svetlo. Pred odhodom smo se še okrepčali pri avtomatu s skodelico čaja ali kave, ki stane samo 20 par. To je zelo poceni, če pomislimo na cene, ki danes rastejo kakor gobe po dežju.

Čas nas je krepko pestil. Do odhoda avtobusa je manjkalo manj kot deset minut. Vodiču Marjanu, ki nas je potrpežlji vo vodil, smo se lepo zahvalili ter tako skupaj s profesor-

jem ubrali t k čez drn in strn po asfaltni cesti. Avtobus pa nam je kljub temu ušel. Na srečo je kmalu pripeljal drugi in tako smo se srečno pripeljali do Vipave.

Ob tej priliki se zahvaljujemo profesorju Pavlu Spornu, ki je uspešno organiziral in vodil ekskurzijo ter vsem, ki so nam pripomogli do tega edinstvenega ogleda.

Tony

U S O D A Z A S P A N I H

Polno  je!

Soba se stresa

v stra nem smr anju;

iz kota nekje,

se vpitje oglasi:

"Bum! Daj ga! Upali!"

Nekdo se zbudi -

natančno prisluhne:

se mu mar sanja?

"Primi ga! Drži ga!"

Groza ga prime,

pod odejo se skrije -

in kesanje  e zmoli.

Postelja vibrira

stokrat na sekundo (100/s).

Revež ubogi

ves poten je  e.

A končno se ojunaci,

pogumno pokuka

izpod odeje debele:

vse je tiho,
 le iz kota za njim
 glasno smrčanje -
 oddahne si:

"Saj nekdo je le sanjal,
 a spati ne morem,
 če kdo tu kriči."

Olajšan zaspi in zasanja
 sanje o spanju:

v mehko posteljo
 se je pogreznil
 in sladko zaspal.

Zjutraj zbudil
 se je za trenutek:
 "Oh ura je že šest -
 prefekta ne bo,
 nihče me v spanju,
 zdaj motil ne bo."

A kruta resnica
 z vrat tam nekje:

"Dobro jutro
 dragi mi fantje;
 veseli bodite
 kajti Gospod
 nam je blizu -

V S T A N I T E !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!"

(In že sivolasi odide!)

Lupus Hrabroslav

I S K R E: glasilo semeniščnikov v Vipavi

L E T O: VI

S T E V I L K A: 3 21. decembra 1973

N A S L O V U R E D N I Š T V A:

Vipava 149, 65271 Vipava

U R E J U J E J O: Jezernik Marjan

Zvone Ulcej

Mozetič Miran

O D G O V O R N I U R E D N I K:

Pavel Sporn

V I N J E T E: Tori Jože

M A T R I C E: Berčan Tone

R A Z M N O Z E N O : v 150 izvodih

T I S K: Franky & c.

C E N A: 3 din

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

Šolsko glasilo
KNJIŽNICA
Leto VI,

ISKRE

Inv. št.
19086

Škofjska gimnazija

Semenišče Vipava

19086